

14.
2016

Vyšlo: 12. 11. 2016

Sjednocený informačník pro malíře, patláky, spisovatele a pisálky – CZ&S bulvárek a klebetník

Milé dámy, vážení pánové, vážené dámy, milí pánové, přátelé, přítelkyně a jiní podobní!

Než mě se znechucením smažete, tak alespoň přijměte úvodem můj srdečný pozdrav.

(Teď už to můžete smazat.)

DNESKA NĚCO VÁŽNĚJŠÍHO PRO PISÁLKY (ALE VLASTNĚ NEJEN PRO NĚ):

Městský klub seniorů v Mladé Boleslavi slaví letos 10 let své činnosti a také před několika dny křtil svůj jubilejní sborník soutěžních i nesoutěžních textů z pera svých členů i „přespolních“, tedy nečlenů. S určitou drzostí či neomaleností sobě vlastní a jako „přespolní“ jsem poslal jistý příspěvek do 10. sborníku. Jaké však bylo mé překvapení, když jsem byl nejprve požádán, jestli bych nepronesl projev ve smyslu svého příspěvku na slavnostním zasedání MKS (udělali jsme si tam tedy s manželkou výlet) a další pak, když jsem několika příznivci byl požádán, jestli by ten projev nebyl někde ke stažení.

Protože celé jeho vyznění se vlastně netýká jen těch, co „tvoří perem“, ale do důsledku vzato všech, kteří svou činností, ať už tvůrčí nebo organizační, pomáhají uchovat v dnešní době pocit národní sounáležitosti a vědomí vzájemné odpovědnosti generací, byl bych rád, kdybyste na chvíli zapomněli na mé legrácky, srandičky a nevážnosti, a vzali ten můj projev jako vyznání úcty. Nacházíme se totiž v nebezpečné době, kdy zrádovská „pátá kolona“ by zase v zájmu svých korýtek a koryt ráda přivedla do naší země nepřátele, aby postupnou salámovou metodou, dělohami svých žen či rovnou ozbrojenými útoky nás zničili a zotročili. Různí Dýnštbyrové, stalinistky v rouše ombudsmáňovském, spacákoví rumlisti, kněží odpadlí či víře se zpronevěřivší, presstitut/ky, ČT 1/2/24 a mnozí jim podobní nás deklasují na rasisty, xenofoby, fašisty... Chci věřit, že „vesnická hospoda“ se zdravým selským rozumem se dokáže vzepřít „pražské kavárně“. A že k tomu přispějí všichni, kdo uchovávají krásy naší země a tradice našeho národa, ať už obrazem či písmem, organizací malířských plenérů a výstav, literárních soutěží, zachraňují třeba drobné památky typu křížků u cest, kapliček, organizují národopisné a historické slavnosti a podobně. Následující slova tedy berte třeba jako předčasný, leč aktuálně nutný „novoroční projev“ PatlaSejfu (a kde je tlačítko DELETE ostatně jistě víte):

„A tak jdem
mrtví, živí, nezrození,
nekonečné pokolení.“

Ta úvodní slova jsem si vypůjčil od Josefa Hory. Zazněla mi v hlavě, když jako téma literární soutěže mladoboleslavských seniorů byl vyhlášen *Pestrý život s Městským klubem seniorů MB* u příležitosti 10 let

jeho trvání. Člověk má mlčet, než aby hovořil o věcech, o kterých nic neví. Tu myšlenku už přede mnou ostatně vyslovil Karel Čapek: „Představte si to ticho, kdyby každý říkal jen to, co ví“.

Já toho o činnosti Městského klubu seniorů vím málo, skoro nic. Ale přesto si dovoluji tu drzost promluvit alespoň písmem, protože se obávám, že mlčení je věrný druh a skoro siamský sourozenec Zapomnění. Zapomnění na to, že se tu v nekonečném sledu střídají generace, které něco zažily, něco vytvořily a něco předaly generacím dalším. Je smutné, když každý pes či kůň má dnes rodokmen málem šlechtických rozměrů, a většina lidí nic neví ani o svém pradědečkovi či prababičce. Přitom bez nich bychom tu nebyli fyzicky, a bez jejich práce a úsilí bychom v nejlepším případě pobíhali někde v pralese po stromech. Je smutné, jak lehkomyšlně nadáváme na „špatné poměry“ a vůbec si neuvědomujeme bohatství, v němž díky předkům žijeme, a na které máme nejen možnost, ale i povinnost navazovat a dále je rozšiřovat. Vždyť každý sedlák v minulosti věděl, že to, co dostal od otce, musí zvelebeně předat synovi. Každý věděl, že majetek mu byl pouze svěřen do opatrování. A každý také věděl, že skutečné bohatství nevzniká zbohatlivostí, ale je dílem generací. Naši rodiče a prarodiče také věděli, že bohatství není hromádka peněz, jak se namnoze domnívá většina dnešních hlupáků. Ti za každým vyjádřením hodnoty čehokoliv vidí právě jen tu hromádku peněz a představují si to blaho, kdyby je mohli do posledního haléře rozházet. Moji rodiče tvrdili a v našem rodě vždy platilo: „Není chudý ten, kdo je zdravý a může pracovat“.

Jistě také není náhodou, že i v primitivních kmenech, které dodnes ještě žijí kdesi na úrovni doby kamenné, se i bez znalosti písma a jen ústní tradicí předávají poznatky a vzpomínky na minulé generace, a bez jejich znalosti nemůže být mladý člověk uznán za dospělého.

A o tom je tu vlastně řeč. Předkové nám předali budovy, silnice, železnice, cesty, lesy, obdělaná pole. Postavili sobě i nám kostely, školy, zřídili parky, vytvořili celá průmyslová odvětví. Zemi pospojovali elektrickým vedením a lidi spojili rozhlasem, televizí, telefonem. Sady v květu, nejen borovice na skalínách, voda mezi loukami i poli (nejsou vám ta slova povědomá?) jsou rovněž poznamenány myšlením a prací našich předchůdců. To vše a mnoho dalšího jsme od nich převzali a naší povinností je na to navázat. Stavíme dálnice, budujeme metro, zavádíme internet a zase by se dalo pokračovat. Ale bohužel také zapomínáme právě na to, že si tu po generace cosi předáváme a máme sklony vše, co je kolem nás, považovat za jakousi samozřejmost. Ztrácí se povědomí návaznosti generací.

Proto bych se rád alespoň takto virtuálně uctivě sklonil před organizátory literárních soutěží mladoboleslavských seniorů, z nichž jedné jsem měl možnost se jako „vzdálený přespolní“ zúčastnit. Soutěží, které pomáhají uchovat kolektivní paměť národa, složenou ze střípků vzpomínek pamětníků. Rádo se říká, že až zemřeme, všechno tu zanecháme. Není to bohužel tak zcela pravda – s námi odejdou i vzpomínky na naše předky, příbuzné i kamarády, kteří nás v tom nekonečném koloběhu předešli. Chceme je opravdu odsoudit k věčnému zapomnění?

Je neocenitelnou zásluhou těch, kteří dokážou lidem dříve narozeným a dosud žijícím přimět k tomu, aby své zážitky „dali na papír“. Proto bych nechtěl, aby právě ta drobná mravenčí organizátorská práce byla zapomenuta. Ona je totiž nedílnou součástí toho, že vznikají sborníky soutěžních prací. Tak jako mnozí národní buditelé sbírali lidové pohádky, pranostiky, písně, tak i dnes je třeba, aby někdo soustavně shromažďoval, byť třeba jen v omezeném okruhu své působnosti, vzpomínky pamětníků. Ti, kteří tak činí, mají právo být řazeni i do okruhu těch již zmíněných velkých duchů národa. Protože jedni i druzí, jakož i sami pamětníci, uchovávají nejen kolektivní paměť, ale slouží i k předávání si jazyka českého mezi generacemi. Vlastenectví není hopsání při hokeji, jak se mnozí prostáček domnívají, ale především znalost jazyka, místopisu, historie, tradic, zvyků. I přiložení ruky ke společnému dílu k tomu nedílně patří.

Díky organizátorům z MKS MB za to, že je co předat dalším generacím!

Je to jen náhoda, ale ještě jednou z Mladé Boleslavi:

Ve škodováckém podnikovém zpravodaji ŠKODAmobil vyšel rozhovor se Zdeňkem Vrbou. Část jsme ho jako upoutávku ilegálně zkopírovali a celý si můžete přečíst v elektronické verzi časopisu po kliknutí na usměvavou tvář Willyho (Odrolujte si tam časopis na 24. stranu, dostanete se tam i na jeho obrazy):

Olejomalba je moje posedlost

Zdeněk Vrba má už čtvrtou samostatnou výstavu

ŠKODA AUTO se nepyšni jen talenty na poli automobilového průmyslu, mezi jejími zaměstnanci najdeme hned několik milovníků výtvarného umění. Svou uměleckou dráhu nám v rozhovoru odhalil Zdeněk Vrba.

► Kdo vás přivedl k umění?

Malování a kreslení jsem objevil prostřednictvím obou svých dědečků a rodičů, ačkoli nikdo z nich nebyl žádný výtvarník. Když si někdo z nich ve volné chvíli něco kreslil, sledoval jsem je při tom a kreslil s nimi. Pak jsem se dlouho věnoval kresbě a malbě sám, ale časem jsem se seznámil s několika přáteli se stejnou zálibou a tak trochu i „posedlostí“. Díky nim jsem postupně získával

inspiraci k další tvorbě a taky užitečné rady.

► Jakou techniku používáte nejraději a proč?

Libí se mi mnoho výtvarných technik, ale mou nejoblíbenější a nejčastěji užívanou technikou je olejomalba. Sice patří mezi jednu z nejnáročnějších technik, ale vyhovuje mi široký rozsah jejího zpracování a také možnost vyjádřit různé druhy povrchů a materiálů. Navíc umožňuje spoustu vizuálních efektů, barvu lze nanášet od hrubé, pastózní vrstvy až po slabou lazurní. Zpracování olejové barvy je opravdu různorodé a pestré. Technikou, která mne naopak vůbec neláká, je koláž. I když se musím přiznat, že

se mi některé práce líbí, např. od herce Miroslava Horníčka. A občas se stane, že se na nějaké výstavě objeví zajímavé zpracování, které mne zaujme.

► Na čem nyní pracujete?

Nedávno jsem dokončil několik obrázků z tzv. plenérů. Jedná se o malování venku, v přírodě, nebo třeba i ve městě. Další obraz jsem začal malovat v rámci kurzu, který proběhl 17. září v Drhlenách v Českém ráji. Šlo o tradiční akci, které se účastnili členové Sdružení výtvarníků ČR a skupiny mladoboleslavských výtvarníků VLNA.

► Kde čerpáte inspiraci?

Všude okolo – na výletech, na hradech a zámcích, v přírodě. Dokonce i když maluji venku, tak se mi stá-

A ještě něco ze světa „klebetníků“:

A pamatujte si, holomci: lysohlávka a lysohlávek mají stejné účinky. Po radostném očekávání jsou nakonec všichni otráveni.

Ne, děti, to není orel, to vyletěl Dýnštbyr z vlády

Ano děti, zombie existují. Zrovna nedávno se politické mrtvoly sešly v Kroměříži a napsaly zase nějakou výzvu...

Bojím se, aby mě ombudsmáňa nedala utratit. Jak vidím kočku, je ze mne xenofob...

A je to suchu, bráško! Trampové už jsou zastoupeni i v Bílém domě.

Hony & Pedro
bra3 Čmuchačkové

PATLA.../SEJF – samizdatový plátek určený k informačnímu obtěžování přátel malířů, patláčků, spisovatelů a pisálků. Obtěžování se lze zbavit hláškou na adrese cmuchalek@centrum.cz, hlášky obzvláště **pikantní jsou vítány a budou zveřejněny**. Vychází pravidelně nepravidelně, bez souhlasu státních byrokratů, je jim (**píp**) po tom, co si tu píšeme. Starší čísla jsou zde:

Patlafon + Sejf

PatlaSejf

Šéf-pisálek Hony

